

[Axel Dam.]

noget, der skal udføres i civiliserede Lande: Ekspropriering af Grundejendommen og Jordrentens Anvendelse til Statsudgifternes Bestridelse. Naar det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen kalder dette, som jo er klare og tydelige Grundskyldskrav, for mystisk, viser det, at han ikke har forstaaet den klareste Tanke, som jeg har fundet i det kommunistiske Manifest.

Endelig maa jeg berøve det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen noget af Glæden over at have faaet saa megen Munterhed paa sin Side ved at citere noget, som jeg ikke har sagt. Jeg skulde nemlig have sagt, at det var en fordærvelig Lov, der var vedtaget. Aldeles ikke, Situationen krævede jo en Lovgivning, og jeg kan udmærket tiltræde min Partifælle Hr. Hans Hansen (Rørbys) Glæde over, at Regeringen endelig vilde tage den Opgave op til Lovgivning. Nej, min Kritik gik ud paa noget helt andet, nemlig at nævne Eksempler paa, i hvilken Grad det var Paniklove, Agitationslove for de specielle Tilfælde og ikke Love, der løste dette Problem i al sin Almindelighed, og dernæst, at det var fra socialdemokratisk Side, der fremsattes et Lovforslag, som af en Arbejder blev stemplet som forkasteligt, som et Slag i Ansigtet paa Strejkeretten. Min Kritik gjaldt aldeles ikke, at der blev lovgivet paa dette Omraade, det har vi altid ønsket og krævet.

Dagsordenene kan vi ikke stemme for. Vi vil ikke stemme for et Mistillidsvotum til denne Regering. Ikke fordi vi har ubegrænset Tillid til Regeringen, men hvad vil vi faa i Stedet? Vi ønsker ikke at komme af Dynen i Halmen ved at faa en konservativ Regering. Man skal ikke slaa det skidne Vand væk, før man har det rene — hvis man maa bruge det Udtryk —, og det rene venter vi ikke at faa i en nær Omgang.

Holstein: Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller skal have Lov at boltre sig i det Element, der er hans naturlige, det parlamentariske Klopfægteri, og naar han som Resultat af dette kommer til den Dom over min Deltagelse i det politiske Liv i 14 Aar, de samme 14, i hvilke han har været Medlem af dette høje Ting, at det har været fra A til Z en Medvindspolitik og en politisk Bekvemmeligheds-politik, saa skal jeg ikke modsige det ærede Medlem, for den Dom er saa grotesk, at enhver, der har fulgt min Færd, ved, at den intet har paa sig.

Jeg skal derimod sige, at i de samme 14 Aar, i hvilke jeg har haft Lejlighed til at følge det ærede Medlems Færd, har jeg kun to Gange set det ærede Medlem foretage sig noget, som med Skygge af Ret kunde kaldes en politisk eller parlamentarisk Handling. Jeg har ofte hørt ham tale, men skønt han jo er Fører for et saakaldt stort Parti, har jeg kun to Gange set ham foretage sig noget i Retning af en Handling, og det var Handling, der udtrykte en saadan Handlekraft, at det ærede Medlem ikke selv var fri for at blive overrumplet af den. Den ene Gang var hin Dag i Foraaret 1929, da hans konservative Meningsfælle i Landstinget i Anledning af det, der hændte i Folketinget, udtalte, at det var saamænd bare Pikkoloen, der tabte Suppeterrinen. Den anden Gang var i Oktober 1931, da Dr. Edvard Brandes i den sidste Maanedskronik, han skrev, inden Pennen for stedse faldt af hans Haand, udtalte, at det Forlig, der her var kommet i Stand, kunde kun regnes Eventyrets Lykkeridder til Ære, for hvem intet er helligt, i Galop paa sin Gedebuk efter et eller andet politisk Resultat.

I øvrigt skal jeg ikke beskæftige mig med det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, men med den Sag, som jeg tror er adskilligt vigtigere end denne gensidige Fælden-Dom over hinandens politiske Virksomhed, nemlig det Spørgsmaal, som i øvrigt blev rejst fra konservativ Side over for den højtærede Regering, Spørgsmaalet om, hvorvidt den højtærede Regering agter at stille sig imødekomende til den Forespørgsel, som for anden Gang med et Aars Mellemlum er rettet til den om en Udvidelse og Styrkelse af Grænseværnet i Sønderjylland.

Den højtærede Statsminister svarede undvigende, med en intetsigende Udflugt. Han svarede, at Spørgsmaalet om, hvorledes Forsvaret i Sønderjylland skulde indrettes, kunde han selvfølgelig ikke udtale sig om her, det var en Sag, der behandlede i Krigsministeriet. Der blev imidlertid ikke spurgt om, hvorledes det skal indrettes, der blev blot spurgt om, hvorvidt den højtærede Regering var villig til at imødekomme det positive Ønske, som to Gange, med et Aars Mellemlum, er fremsat fra sønderjysk Side, fra den Side i Sønderjylland, som med Rette kan siges at repræsentere den dansksindede Befolkning.

Men Spørgsmaalet drejer sig ikke blot om Grænseværnet i Sønderjylland, det drejer sig i Virkeligheden om, hvorvidt den højtærede Regering agter at indrette